

Redactare: Ioana Bârzeanu
Tehnoredactare: Mariana Radu
Copertă: Luca Emil Cornel

Titlul original: **STRAVAGANZA. CITY OF STARS**

Copyright © Mary Hoffman 2003

This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOFFMAN, MARY

Stravaganza - Călătorie magică în orașul stelelor / Mary Hoffman ;

trad.: Mihaela Adina Eros. - București : Meteor Publishing, 2017

ISBN 978-606-910-042-4

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.111

STRAVAGANZA

Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAȘUL STELELOR

Traducere din limba engleză

de *Mihaela-Adina Eros*

**METEOR
PUBLISHING**

„Au fost încheiate tratate și alianțe ce fac imposibilă câștigarea cursei de către cel mai bun cal. Pentru că aceasta nu este o cursă oarecare. Este o bătălie. Și dacă victoria nu poate fi obținută prin viteză și forță, trebuie să fie cumpărată ori furată.”

William Heywood, *Palio and Ponte*, 1904

„... Un sunet de aramă

din turn pogoară: parada merge mai departe...

Prezentul pălește

și linia de final e acolo: dincolo de pădurea de fanioane, de bubuitul dezlănțuit în aer, nevăzută de vreun om...”

Eugenio Montale, *Palio*, 1939

(tradus de Jonathan Galassi, 1998)

‘Nella vastità della casa mi aggiravo come in un bosco incantato. Bosco senza draghi nascosti, pieno di liete meraviglie.’

Giuseppe Tomasi di Lampedusa,

Ricordi d’infanzia, 1955

(„Mă plimbam prin imensa vastitate a palatului ca printr-o pădure fermecată. O pădure fără dragoni ascunși, plină de minuni încântătoare.”)

Cuprins

<i>Mulțumiri</i>	5
<i>Prolog: Calul înaripat</i>	9
<i>Genealogia familiei di Chimici</i>	12
1 ● Familii	13
2 ● Un nou stravagante	29
3 ● Un oraș divizat	39
4 ● O fantomă	50
5 ● Umbra îndoielii	62
6 ● Mezinul familiei	73
7 ● În Santa Fina cântă o harpă	84
8 ● Manoushii	96
9 ● Scris în stele	109
10 ● Povestea lui Luciano	122
11 ● Sunetul tobelor	133
12 ● Un cerc de cărți	145
13 ● Curte în stil mare	159
14 ● Aripa	173
15 ● O fantomă la palat	185

16 ● Primul zbor	198
17 ● Translatarea	214
18 ● Rivali	231
19 ● Se așterne pământul	250
20 ● Flamuri în vânt	267
21 ● Du-te și întoarce-te învingător	282
22 ● Zburători printre stele	301
23 ● Berbecul în sărbătoare	319
24 ● Plase de aur	335
25 ● Se așterne umbra	352

<i>Epilog: Al treisprezecelea călăreț</i>	366
<i>O notă explicativă despre Stellata și Palio</i>	382
<i>Mary Hoffman</i>	383
<i>Prologul volumului 3 – Călătorie magică în orașul florilor</i>	384

Prolog

Calul înaripat

Cesare nu se dezlipise de lângă grajduri zile întregi. Iapa lui preferată, Starlight, avea să nască un mânz, și până naștea, locul lui era alături de ea. A dormit chiar în fân, în boxa goală de lângă ea, părul său castaniu ajungând blond din pricina prafului de paie, iar hainele provocându-i mâncărimi și iritații.

Acum, după ce-și înfulecase cina pe nerăsuflăte înainte de a da fuga înapoi la grajduri, sughița în timp ce îngrijea de iapa cenușie, fluierându-i încetișor printre dinți. Coama iepei era argintie în amurg, și-n timp ce o peria, animalul pufăi printre nări. Se foia fără încetare în boxa ei.

Nimic nu conta în afară de Starlight. Familia lui Cesare locuia lângă grajduri și tatăl lui, Paolo, era maestru de cai al cartierului Berbecului. El îl însărcinase să se ocupe de Starlight și Cesare era hotărât să nu-l dezamăgească.

– Nu mai e mult, frumoasa mea, îi șopti el, iar ea nechează ușor, părând a da din capul său balan în grajdul întunecos.

Ceilalți cai erau și ei agitați. Toți erau pe jumătate de rasă arabă, foarte nervoși. Berbecul era interesat doar de cursele de cai. Într-o boxă din partea cealaltă, Arcangelo, tânărul roib castrat, se foia înăuntru și dădea din urechi, de parcă visa la victorie.

Cesare se așeză jos să doarmă în fân și visele lui tot de victorie erau. Visa la același lucru zi și noapte, să participe cu calul Berbecului la Cursa Stelelor și s-o câștige.

O pisicuță cenușie se strecură pe ușa grajdului și se îndreptă ușor spre locul unde dormea Cesare. Încetișor, cu grijă, se cuibări în curbura brațului lui și începu să toarcă.

Chiar înainte de miezul nopții, în grajd atmosfera se schimbă. Starlight era neliniștită. Atunci Cesare se trezi și realizează că tatăl său se afla și el acolo. Era deconcertant modul în care reușea Paolo să facă asta. Știa întotdeauna când și unde era nevoie de el. Adusese o torță pe care o vârase într-un suport fixat sus în perete, astfel încât scânteile să nu aprindă paie. Cesare sări ușor în picioare, stricându-i culcușul pisicii îmbufnate, care s-a dus să se spele în ușa.

La lumina pâlpâitoare a torței, tatăl și fiul îngrijiră în tăcere iapa, căreia-i sosise sorocul. A avut o naștere ușoară, nefiind la prima. Dar când mânzul a alunecat în mâinile lui Cesare, el s-a dat înapoi, de parcă frigea.

– Ce este? șopti Paolo. Întreg grajdul părea să-și țină respirația.

– Nu știu, răspunse tot în șoaptă Cesare. Nu simți asta? E ceva diferit la el. Când l-am prins, am simțit un șoc, ca un fulger pe cer.

Starlight își întoarse capul ei frumos să-și lingă mânzul nou-născut. Acesta nu era închis la culoare doar pentru că era murdar de la placentă, ci era chiar negru de tot, ca noaptea de afară, unde clopotele bisericilor din oraș băteau miezul nopții. Se clătină pe picioare, gura sa căutând orbește laptele mamei, ca orice nou-născut.

Ușa grajdului lăsată întredeschisă de Paolo a fost mișcată de o pală bruscă de vânt. O rază de lună s-a pogorât deasupra lui. Cesare a icnit. În lumina argintie a lunii și în văpaia aurie a torței, mânza ce abia se născuse era o făptură fabuloasă, de basm.

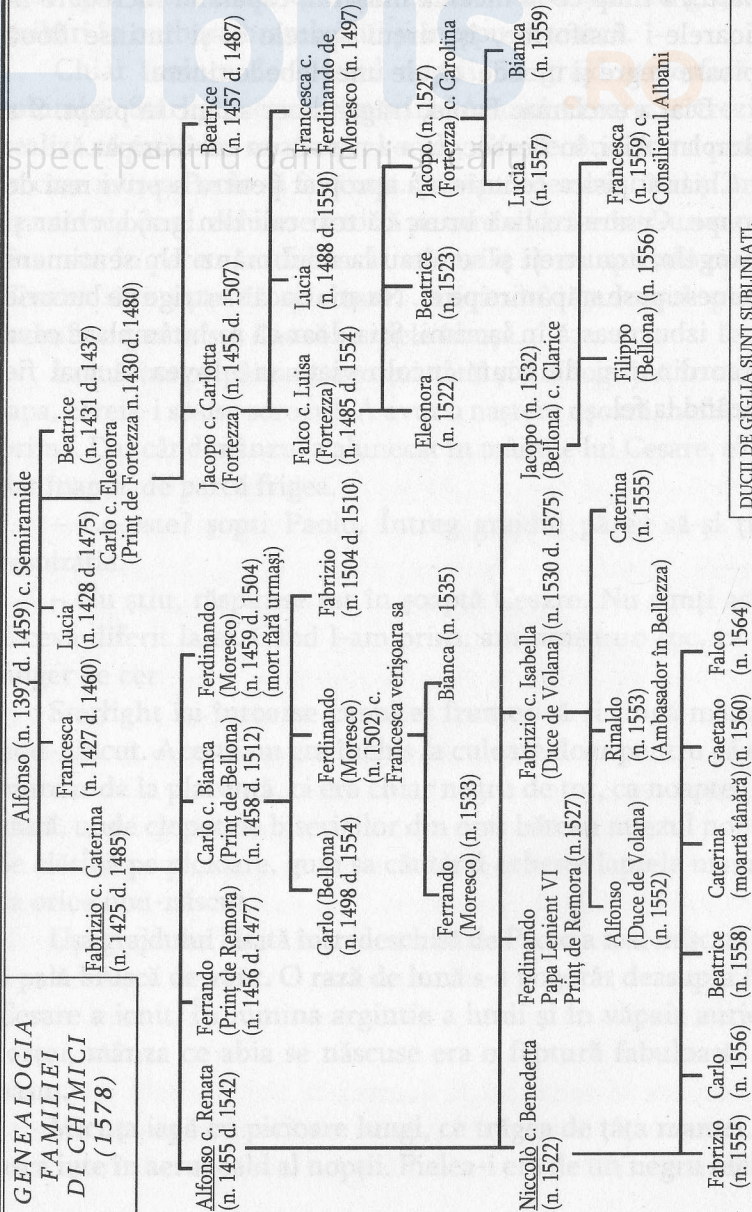
Micuța iapă cu picioare lungi, ce trăgea de țâța mamei, se usca iute în aerul cald al nopții. Pielea-i era de un negru lucios

și avea să fie cu siguranță un minunat cal de curse. Dar asta nu era tot. În timp ce-și încerca mușchii, căpătând încredere în picioarele-i fusiforme, își arcui spatele și-și întinse două aripioare negre și umede, ca ale unei lebede tinere.

– Dia! a exclamat Paolo, trăgând aer adânc în piept. S-a întâmplat. Aici, în Berbec, ni s-a născut un cal înaripat.

Chiar și pisica cenușie s-a apropiat pentru a privi mai de aproape. Cesare realizează brusc că toți caii din grajd, chiar și Arcangelo, erau treji și se uitau la noul mânz. Un sentiment nebunesc puse stăpânire pe el. Nu știa dacă să strige de bucurie sau să izbucnească în lacrimi. Știa doar că se întâmplase ceva extraordinar și de acum încolo viața sa n-avea să mai fie nicioare la fel.

GENEALOGIA FAMILIEI DI CHIMICI (1578)

DUCII DE GIGLIA SUNT SUBLINIATI.
FABRIZIO, FIUL LUI NICCOLÒ, VA FI DUCELE FABRIZIO II AL GIGLIEL.

Capitolul 1

Familiei

Calul înaripat era acoperit de un strat fin de praf. Se afla într-un colț al vitrinei ticsite a micului magazin de antichități. De când își făcuse apariția acolo, cu o lună înainte, Georgia se oprise în fiecare zi să-l admire în drumul ei spre casă de la școală. Și economisise aproape destui bani pentru a plăti prețul de pe micuța etichetă albă agățată la gâtul lui.

Strângerea sumei îi luase ceva timp, pentru că o mare parte din banii ei de buzunar se duceau pe lecții la școala de călărie, pe care și le putea permite doar o dată la două săptămâni.

– De ce trebuie să aibă un hobby așa de costisitor? o întrebase bombănind tatăl ei vitreg, Ralph, pe mama ei, când o echipaseră pentru prima dată cu joben și pantaloni de călărie. De ce nu are și ea aceleași pasiuni ca alte fete de vârsta ei?

– Și crezi că alea sunt ieftine? replicase ironic mama Georgiei, într-unul dintre rarele momente când îi lua partea fiicei sale. Fii mulțumit că nu vrea haine noi în fiecare săptămână, cosmetice, telefoane mobile și vopsea de păr. În plus, ea-și plătește singură lecțiile.

Asta fusese cu doi ani în urmă, când Ralph și Maura tocmai se căsătoriseră și el îl adusese pe fiul lui, Russell, să locuiască împreună. Dar gândindu-se la Russell, Georgiei i se uscă gura și simți cum îi transpiră palmele. Repede, mai bine să se concentreze asupra calului înaripat.

Dacă ai putea găsi un asemenea cal în realitate, ar fi așa de simplu să te ridici în văzduh pe spinarea lui și să-ți iei zborul

pentru totdeauna. Georgia închise ochii și își imaginează cum se mișca un cal sub ea, momentele când trecea de la mers la pas la trap și apoi la galop și pe urmă, da, de ce nu încă un salt? Ca și cum ai simți viteza maximă pe autostradă, ar mai fi doar o tranziție lină și apoi aripile-n zbor ar ridica și calul, și călărețul deasupra pământului, apoi sus, unde n-ar mai putea nimeni să-i ajungă.

O bătaie în vitrină a făcut-o să deschidă ochii. Un chip cu păr cărunt și ochelari o privea prin geam și-i făcea semne. Georgia îl recunoscuse pe proprietarul magazinului de antichități, domnul Goldsmith, dacă numele lui coincidea cu cel scris deasupra vitrinei magazinului. El îi făcea semne, iar ea a deschis ușa împingând-o.

Paolo știa că mânza neagră trebuia mutată cât mai repede cu putință. Dacă se afla ceva despre nașterea ei miraculoasă, risca să fie răpită. Fusesse un mare noroc că asta se întâmplase în cartierul lor, Berbecul, și era un semn bun pentru Cursa Stelelor din acea vară, dar Paolo era convins că trebuia ținută în secret.

– N-o putem lua la curse, îi zise lui Cesare. N-am fi lăsați să pornim cu un asemenea avantaj.

– Oricum n-am putea s-o folosim la curse în vara asta, zise Cesare. O să fie prea mică.

– Nu fi așa de sigur de asta, replică Paolo. Căi ăștia înaripați se zice că n-ar fi ca toți ceilalți. Cresc într-un alt ritm.

Tatăl și fiul au stat de gardă toată noaptea, țesălând iapa și mânza cu paie, pregătindu-le așternut curat și apă proaspătă. Era adevărat că mânza cea neagră părea puternică și bine dezvoltată după doar câteva ore de la naștere, dar așa sunt caii. Iar acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Cesare, felul în care se ridicau mânjii și luau viața-n piept. Nu ca

surioarele și frățiorii lui, care aveau nevoie de atâta atenție din partea mamei lor și le lua așa de mult până ajungeau oameni în toată firea.

El prefera să stea la grajduri cu tatăl lui decât în casa lor aglomerată, care părea mereu înțesată de vase de spălat și de unele pline cu griș cu lapte în clocot. În plus, acesta era și singurul loc unde putea sta de vorbă cu Paolo despre minuni precum calul înaripat.

– Cam la o sută de ani o dată se întâmplă asta în Remora, i-a explicat Paolo. E primul pe care-l văd eu și a apărut în cartierul nostru. Jubila. E cel mai bun lucru care s-a întâmplat în Berbec de când sunt eu pe lume.

– Dar *cum* de se întâmplă? întrebă Cesare. Adică-l știm pe tatăl ei. Starlight a fost însămânțată de armăsarul acela din Santa Fina. Cum îl chema? Alessandro. Nu are nimic special, nu? Un cal grozav, desigur, a și câștigat Stellata în 1968, dar e doar un cal obișnuit, fără aripi.

– Nu așa stau lucrurile, a răspuns Paolo încet, uitându-se gânditor la Cesare și cântărindu-și cuvintele cu grijă. N-ai cum să determini nașterea unui cal înaripat folosindu-te de un registru genealogic. Se întâmplă în vremuri tulburi, așa cum sunt cu siguranță și acum. Și e un semn bun pentru cartierul în care s-a născut mânza. Dar nu garantează și succesul. Și aduce odată cu sine și primejdii inerente.

Au hotărât să le mute pe iapă și pe mânza ei în noaptea următoare. Era mai sigur să le ducă la Santa Fina pe întuneric. Stăpânul lui Alessandro, Roderigo, era un om în care puteau avea încredere, iar mânza putea fi ținută ascunsă cât timp creștea. Dacă se afla ceva despre existența ei, rivalii Berbecului, mai ales Gemenii și Fecioara, ar fi mutat și cerul și pământul din loc pentru a pune mâna pe ea și a jefui Berbecul de semnul lor purtător de noroc. Existența ei putea fi dezvăluită după încheierea cursei din acel an.

– Cum să-i spunem? întrebă Cesare.

– Merla, a răspuns tatăl lui hotărât. Mierla. Fie ca ea să zboare într-adevăr mereu.

Interiorul magazinului domnului Goldsmith era cel mai învâlmășit și mai interesant loc pe care-l văzuse Georgia vreodată. Era o harababură desăvârșită, cu piese de mobilier, ornamente, haine, arme, cărți, bijuterii și tacâmuri, toate amestecate la un loc. Dezordinea era și mai mare în spatele casei, unde un suport de alamă pentru umbrele adăpostea două săbii, o espingolă, o umbrelă de soare din mătase verde și o pereche de cârje. Scaunul domnului Goldsmith era înghesuit între grămezi alandala de partituri muzicale și cărți roase, îmbrăcate în piele. O privi pe Georgia din fortăreața sa.

– Cu siguranță că ți-a picat cu tronc ceva de la mine din vitrină, zise el. Te-am văzut uitându-te în cea mai mare parte a zilelor, cam pe la ora asta. Deci, care-i problema? N-ai destui bani? Haide, băiete, spune!

Georgia simți că începe să se îmbujoreze. Avea întotdeauna problema asta, din pricina părului ei foarte scurt și în plus și pentru că era plată ca o scândură în față. Era destul de stânjenită la ea în clasă, unde toate celelalte fete erau înzestrate din belșug. Se deprinsese să stea aplecată-n față și să poarte pulovere largi. Și în ultima vreme se folosea de imaginea ei de băiețoi drept scuză – de parcă nici *nu ținea* să fie feminină. De aici și tunsoarea. Și inelul de argint din sprânceana dreaptă.

Domnul Goldsmith o privi întrebător.

– E vorba de cal, zise Georgia. Cel înaripat.

– Ah, dădu el din cap. Mica mea podoabă etruscă. O copie, bineînțele. Probabil provenind din vreun magazin de suvenir dintr-un muzeu din Italia.

– Nu știți? se miră Georgia.

– Nu sunt sigur, zise domnul Goldsmith. Lucrurile ajung aici pe tot soiul de căi. Țsta cred că era din casa unei doamne în vârstă din Waverley Road. Avea doar o strănepoată care se grăbea să vândă tot și să ia banii. A adus niște cutii cu flecuștețe. Din nefericire, nicio piesă de mobilier. Pentru asta a angajat un misit. Totuși era și o pereche foarte drăguță de sfeșnice de argint, care mi-a adus un profit frumușel.

Georgia își aduse aminte de sfeșnice. Le văzuse în vitrină când își făcuse apariția și calul înaripat. Ea nu se ducea niciodată direct acasă de la școală, trăgea de timp întotdeauna și căska gura la vitrine, făcând ocoluri lungi. Nu voia cu niciun chip să fie singură cu Russell, înainte de a ajunge mama ei acasă de la lucru.

– E frumos, zise ea repede, pentru a-și alunga gândurile. Pare vechi.

– Dar tu nu ești nici pe departe băiat, nu-i așa? remarcă domnul Goldsmith brusc. A fost rândul lui să se înroșească. Scuze. Nu prea pot ține pasul cu moda asta a voastră, a tinerilor.

– E OK, zise Georgia. Ar fi trebuit să fi spus de la început. Mă numesc Georgia O'Grady. Merg la școala Barnsbury Comprehensive, din Waverley Road. Cred că știu casa la care vă refereați.

– Iar eu sunt Mortimer Goldsmith, zise bătrânul, întinzându-i mâna. Păi, acum că am făcut cunoștință așa cum se cuvine, hai să scoatem calul ăla din vitrină.

Se întinse și-i puse Georgiei în palmă căluțul negru. Era cald de la soarele ce bătea în vitrină, ca și cum ar fi fost viu. Ea luă un șervețel din buzunarul de la blugi și-l șterse ușor de praf. Domnul Goldsmith se uita la ea.

– Cât ai la tine? întrebă el încet, și când Georgia îi spuse o sumă cu două lire mai mică decât cea de pe etichetă, el luă calul și începu să-l împacheteze. E foarte bine, zise el. Și din acel moment, Georgia știu că dăduse peste un prieten.